

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **obce Pasohlávky**, se sídlem Pasohlávky 1, zastoupeného Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou, se sídlem Břeclav, Sady 28. října 431, proti žalovanému **Městskému úřadu Pohořelice, odboru územního plánování a stavebního úřadu**, se sídlem Pohořelice, Vídeňská 699, za účasti osoby zúčastněné na řízení **J. M.**, zastoupeného dr. Jiřím Škŕkem, obecným zmocněncem, bytem Brno, Lesnická 62, v řízení o žalobě proti kolaudačnímu souhlasu ze dne 28. 12. 2011, č. j. MUPOD49151/2011, sp. zn. MUPOS46248/2011OÚPSU/SVJ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou se žalobce domáhal zrušení kolaudačního souhlasu ze dne 28.12.2011 č.j. MUPOD 49151/2011 vydaným Měst. úřadem Pohořelice pro stavbu Turistické informačního centra na pozemku p.č. st. 417 v k.ú. Mušov.

V žalobě žalobce uvedl, že sice kolaudační souhlas není správním rozhodnutím, ale teprve kolaudačním rozhodnutím vznikají, mění se a zakládají práva a povinnosti stavebníku, proto je i kolaudační souhlas s hlediska materiálního rozhodnutím, tudíž přezkoumatelným dle § 65 odst. 1 s.ř.s.

Jako žalobní důvod bylo namítáno, že žalovaný vydal kolaudační souhlas dříve, než bylo skončeno vodoprávní řízení, které bylo podmínkou k užívání stavby. Jinak, nebylo v té době jisté, zda stavba TIC bude zajištěna i po hygienické stránce (stavba studny). V tom spatřuje žalobce ohrožení jeho práv, neboť mu byla způsobena nenapravitelná újma. Tato újma v podané žalobě nebyla specifikována.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4.4.2012 k námitkám žaloby uvedl, že v době místního šetření 20.12.2011 byla stavba studně dokončena, bez závad a nedodělků a byla doložena souhlasnými stanovisky dotčených orgánů.

Stavba TIC je plně v souladu s ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona umístěna v území, v němž lze budovat tyto stavby kromě jiného pro zlepšení podmínek pro jeho využití pro rekreaci a cestovní ruch. Stavba je zajištěna nejen z hlediska hygienického zázemí, ale i z hlediska odstraňování odpadků. Stavebník prostřednictvím stavby TIC zajišťuje služby pro veřejnost – letáky, turistické mapy, půjčovna jízdních kol (je v blízkosti cyklostezky).

Stavba spadá po kategorizaci ustanovení § 122 stavebního zákona, proto bylo podle tohoto ustanovení postupováno. Účastníkem řízení je dle tohoto ustanovení pouze stavebník, vlastník pozemku, popřípadě budoucí uživatel stavby.

Při závěrečné kontrolní prohlídce nebyly shledány závady bránící bezpečnosti užívání stavby, doložena byla i kladná stanoviska dotčených orgánů. V takovém případě byl žalovaný povinen kolaudační souhlas vydat do 15 dnů.

Žalovaný neshledal žádné dotčení práv či povinností žalobce a ani konkrétní porušení svých práv žalobce v žalobě uvedených.

Nedokončené vodoprávní řízení o povolení studny nebránilo vydání kolaudačního souhlasu, neboť stavební úřad si ověřil, že stavba studny v době kontrolní prohlídky byla dokončena a stavební povolení bude vydáno. V současné době je toto staveb.povolení vydáno a je v právní moci.

K žalobě žalobce podané proti rozhodnutí KÚ Jm kraje ze 14.12.2011 a její vliv na kolaudační souhlas se nevyjadřuje, neboť o této žalobě mu není nic známo. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proto navrhl zamítnutí žaloby.

OZNŘ J. M. uplatnil své právo zúčastnit se soudního řízení dne 17.5.2012. Upozornil, že v případě zrušení kolaudačního souhlasu mu vznikne škoda ve výši 3,5 mil. Kč a stavba pak může být odstraněna.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného setrval na svých žalobních námitkách a upřesnil, jakým způsobem budou jeho práva ohrožena. Ohrožení spatřuje v tom, že bude zlegalizována „černá stavba“, kvůli níž vznikly v okolí nevzhledné skládky, které obec

musela likvidovat na vlastní náklady a žalobce má obavy, že užíváním stavby bude tento stav dále pokračovat, což žalobce finančně zatěžuje.

Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 28.6.2012 čj. 31 A 19/2012-50 žalobu odmítl s odůvodněním, že kolaudační souhlas není samostatným rozhodnutím a tudíž žaloba byla podle § 46 odst. 1., písm.d), ve spojení s ustanovením § 70 písm.a) a § 68 písm.c) s.ř.s. odmítnuta.

Na základě kasační stížnosti rozhodl NSS rozsudkem ze dne 6.12.2012 čj. 7 As 122/2012-31 a ve spojení s opravným usnesením ze dne 8.1.2013 čj. 7 As 122/2012-33 tak, že usnesení krajského soudu zrušil a vrátil mu věc s právním názorem, že sice kolaudační souhlas rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. není, ale soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona. Žadatel o vydání souhlasu či oznamovatel může být v soudním řízení správním, vedeném na základě žaloby třetí osoby, napadající tento souhlas, v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s.ř.s. Vytkl Krajskému soudu, že žalobu odmítl jako nepřipustnou, aniž by se zabýval tím, zda se podle obsahu nejedná o žalobu proti nezákonnému zásahu. Pokud by tomu tak bylo, žaloba proti kolaudačnímu souhlasu by byla ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. přípustná. Pak by se KS měl zabývat otázkou aktivní legitimace stěžovatele k podání takové žaloby z hlediska, zda kolaudační souhlas zasáhl do práv, od jejichž nezákonného dotčení stěžovatel odvozuje svou žalobní legitimaci.

Usnesením ze dne 4.4.2013 čj. 31 A 19/2012-74 KS vyzval žalobce, že pokud by se domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného správní žalobou podle ustanovení § 82 s.ř.s., necht' upřesní své podání ze dne 28.2.2012 tak, že označí zásah, proti němuž se domáhá ochrany, vyličí rozhodující skutečnosti, v nichž spatřuje zásah správních orgánů, označí důkazy, jichž se dovolává, uvede návrh výroku rozsudku v souladu s ustanovením § 87 s.ř.s.

Podáním ze dne 6.5.2013 žalobce svoji žalobu ve smyslu výše uvedeného usnesení doplnil tak, že setrval na své žalobní námitce, že řízení o vydání kolaudačního souhlasu probíhalo souběžně s vodoprávním řízením o povolení vodního díla studny, jež měla zajišťovat hygienické předpoklady pro užívání stavby Informačního centra. Kolaudační souhlas k užívání stavby IC byl vydán dne 28.12.2011 (v doplnění žaloby je uveden rok 2012) a přesto, že vodoprávní řízení nebylo v této době skončeno. Žalobci bylo dne 13.1.2012 sděleno, že kolaudační souhlas byl vydán mimo jiné na základě příslibu investora, že s užíváním stavby započne až po vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby studny. V tomto jednání spatřuje pochybení žalovaného. Odkázal na správní spis žalovaného, spis Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, a spis Krajského soudu v Brně ve věci správní žaloby ze dne 14.12.2011.

Žalobce tak poukazuje na jednání investora, který tak obchází zákon, tím, že záměrně označil stavbu jako informační turistické centrum a získal tak dodatečné stavební povolení podle ustanovení § 18 odst. 5 stav. zák., ačkoliv tato stavba byla vždy užívána v rozporu s právními předpisy ryze pro soukromé účely. Děje se tak i u jiných staveb, proto na tuto skutečnost žalobce poukazuje. Tyto stavby nemají zajištěno sociální zázemí a jsou tak bez možnosti likvidace komunálního odpadu, důsledkem čehož vznikají nevzhledné skládky, které na svůj náklad likviduje žalobce.

Skutečnost, že žalovaný vydal kolaudační souhlas k předmětné stavbě a tím umožnil její zlegalizování, aniž by bylo skončeno řízení, ve kterém se žalobce domáhá rovněž zrušení dodatečného stavebního povolení, ve své podstatě znamená zásah do práv žalobce, který se snaží z důvodů shora uvedených zabránit legalizaci těchto staveb, jež jsou užívány jejich vlastníky v rozporu se zákonem. Vzhledem k tomu, že do budoucna nemohlo být najisto postaveno, že studna dodatečné stavební povolení získá, stejně jako případný kolaudační souhlas k jejímu užívání, a proto kolaudační souhlas k užívání stavby TIC neměl být vydán. Stejně tak mělo být vyčkáno skončení řízení o správní žalobě ze dne 14.12.2011 proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu tak, jak je uvedeno shora. Proto se žalobce domnívá, že zásah žalovaného, kterého se dopustil vůči žalobci vydáním kolaudačního souhlasu, je nezákonný a bylo jím zasaženo do práv žalobce, jak bylo shora odůvodněno.

Závěrem navrhl, aby byl ve věci vydán rozsudek, kterým se

1. u r č u j e, že kolaudační souhlas Městského úřadu Pohořelice, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 28.11.2011 čj. MUPOD 49151/2011 byl vydán v rozporu s právními předpisy a je tedy nezákonný.
2. Žalovaný je povinen odstranit závadný stav tím, že zruší kolaudační souhlas výše citovaný
3. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení, sestávající ze SOP ve výši 3.000,-Kč, a nákladů právního zastoupení ve výši 11.520,- Kč včetně DPH, do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k doplnění žaloby ze dne 27.6.2013 poukázal na to, že žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje zkrácení na svých právech. Újmu nespecifikoval, ani v doplněné žalobě ze dne 30.5.2013. Také nezdůvodnil, v čem žalobce spatřuje rozpor s důležitým veřejným zájmem.

Co se týče řízení o povolení stavby studny, stavba studny je vodohospodářským dílem, a řízení probíhalo samostatně podle platných právních předpisů. K povolení studny došlo a je v právní moci. V průběhu řízení o dodatečném povolení stavby studny od 30.11.2011 se žalobce k řízení nevyjádřil ani nevznnesl námitky nebo připomínky. Přítomný zástupce obce Pasohlávky starosta Ingr uvedl, (do protokolu z místního šetření) že nemá námitek pokud bude vše v souladu s platnými právními předpisy.

Protože žalovaný v doplnění žaloby žalobce nezjistil konkrétní zásah do práv žalobce, nebyla prokázána ani jeho aktivní legitimace. V ostatním uvedl důvody, které byly již obsahem k vyjádření žaloby. Vydáním kolaudačního souhlasu nejsou a ani v budoucnu nebudou poškozena práva žalobce.

Žalobce se dovolává řízení o žalobě ze dne 14.12.2011 u Krajského soudu v Brně, kdy žalovaný měl vyčkat, jak bude ve věci soudem rozhodnuto. K tomu žalovaný uvádí, že mu obsah této žaloby není znám, v době vydání kolaudačního souhlasu o podané žalobě nevěděl a ani do současnosti nezná obsah této žaloby, proto se k této námitce nevyjadřuje.

Závěrem navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení se k doplnění žaloby se dne 26.6.2013 vyjádřila v tom smyslu, že žalobce ani v žalobě, ani v jejím dodatku nepředložil důkazy o tom, že byl ve

svých právech kolaudačním souhlasem zkrácen či poškozen. Dle současného stavu je stavba ITC tak vodní dílo studna správními řízeními pravomocně ukončeny a proto není žádný právní důvod soudním rozhodnutím odstraňovat údajný závadný stav tak, jak ho popsal žalobce a jak žádá nyní v petitu žaloby. Kolaudačním souhlasem žalobci žádná škoda nevznikla a ani vzniknout nemohla. Žalobce tak neprokázal aktivní legitimaci, proto navrhuje, aby žaloba žalobce byla zamítnuta.

Žalobce ve své replice ze dne 16.8.2013 uvedl, že vydáním kolaudačního souhlasu k předmětné stavbě byla žalobci způsobena újma, když tento po několik let usiloval o odstranění předmětné stavby, a to z důvodů vzniku nevzhledných skládek, které žalobce je nucen likvidovat na své náklady, aby zachoval pořádek v rekreační oblasti. V ostatním odkázal na svá předchozí podání.

Osoba zúčastněná na řízení v replice ze dne 9.9.2013 navrhla, aby soud z důvodu absence aktivní legitimace žalobce žalobu v celém rozsahu zamítl, neboť se žalobci nepodařilo prokázat jakoukoliv újmu.

Ve věci bylo nařízeno jednání, při němž žalobce setrval na své žalobě. Soud u jednání přezkoumal napadený kolaudační souhlas, včetně údajů ve správním spise, vázán žalobními body o tvrzeném nezákonném zásahu a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, a to z těchto důvodů:

Původní žalobou byl napaden kolaudační souhlas žalovaného ze dne 28.12.2011 čj. MUPOD49151/2011, který byl vydán podle § 122 stavebního zákona na základě žádosti stavebníka ze dne 30.11.2011 o kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby „Informační turistické centrum na pozemku p.č. st. 417 v k.ú. Mušov“, provedené podle dodatečného povolení stavby dne 16.6.2011 čj. MUPOD25188/2011.

Při plné vázanosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6.12.2012 čj. 7 As 122/2012-31 ve spojení s opravným usnesením ze dne 8.1.2013 čj. 7 As 122/2012-33, který dovodil, že je na místě umožnit žalobci doplnění žaloby výzvou dle § 37 odst. 5 s.ř.s. ve smyslu zásahové žaloby, pak zdejší soud vyzval žalobce k doplnění žaloby původně podané na přezkoumání kolaudačního soudu výše uvedeného tak, aby žaloba byla doplněna jako žaloba zásahová, když podání ze dne 28.12.2011 označené jako žaloba nemohlo být v podané podobě jako žaloba zásahová v řízení dle § 82 a násl. s.ř.s. projednáno, neboť náležitosti vyplývající z ust. § 82 a násl. s.ř.s. jsou odlišné od náležitostí požadovaných pro řízení podle ust. § 65 a násl. s.ř.s.

K aktivní žalobní legitimaci nejprve soud uvádí, že aktivně legitimovaným k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Aktivní legitimace žalobce se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech.

Otázkou aktivní legitimace v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem se také opakovaně zabýval NSS. Rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 16.12.2008 čj. 8 Aps 6/2007-247 vyslovil, že „postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle ustanovení § 82 soudního řádu správního je dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení § 82 s.ř.s. tak pod nadpisem „aktivní legitimace“ vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce

podat, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniku příslušnému procesně právnímu vztahu a vedl soud k rozhodnutí, tj. výroku směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva. V průběhu řízení je proto nutno zkoumat, zda žalobce tvrzenou aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný státní orgán tvrzeného zásahu do veřejných subjektivních práv skutečně dopustil (zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován). V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 soudního řádu správního - nikoliv k jeho odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jednotlivé definiční znaky aktivní legitimace k žalobě podle § 82 s.ř.s. nepředstavují speciální formulace podmínek řízení, při jejichž „zjištěné absenci“ se klade absolutní překážka postupu procesu, takže soud nemůže vydat rozhodnutí o věci, o kterou běží.“

Otázku aktivní žalobní legitimace ve smyslu ustanovení § 82 s.ř.s. jako podmínku řízení (podmínku přípustnosti žaloby) však nelze směřovat s otázkou aktivní věcné žalobní legitimace, tedy s otázkou důvodnosti žaloby.

Úspěch žaloby rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že žalobce skutečně, jak v žalobě tvrdí, byl na svých právech zkrácen nezákonným zásahem. Žalobu sám zákonodárce nekoncepoval jako *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně veřejného subjektivního práva; účelem soudního řízení správního je podle ustanovení § 2 soudního řádu správního poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. To, že žalobní legitimace je podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému ukrácení na právech skutečně došlo.

Otázka, zda se v případech vydávaných kolaudačních souhlasů pojmově může jednat o zásah, byla vyřešena jak usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2012, čj. 2 As 86/2010-76, tak i usnesením rozšířeného senátu ze dne 16.12.2008 čj. 8 Aps 6/2007-247, z něhož vyplývá, že „posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s. je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm.a) s.ř.s.“

Krajský soud v Brně poté po změně žaloby věc meritorně projednal tak, jak byl zavázán citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu v této věci a vyšel z toho, že předmětem řízení a možným nezákonným zásahem v dané věci bylo vydání kolaudačního souhlasu s užíváním stavby opřené o ust. § 122 stavebního zákona, které upravuje vydání kolaudačního souhlasu. Podle odst. 3 tohoto ustanovení při závěrečné kontrolní prohlídce stavební úřad zejména zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s ohlášením stavebního úřadu, podle vydaného stavebního povolení a ověřené projektové dokumentace a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu, zda skutečné provedení stavby, nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, bezpečnost nebo životní prostředí. Nejistí-li stavební úřad žádné závady, které by mohly bránit bezpečnému užívání stavby a nejistí-li ani rozpor se závaznými stanovisky, je povinen vydat do 15-ti dnů ode dne provedení závěrečné

kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Z poslední věty ust. § 122 odst. 3 stavebního zákona plyne, že kolaudační souhlas není správním rozhodnutím. Užší vymezení účastníků (oproti řízení stavebnímu) je odůvodněno tím, že účelem tohoto řízení je fakticky posouzení, zda byla určitá stavba postavena v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení. Účast jiných osob než uvedených v § 133 odst. 4 staveb. zákona není zákonem připuštěna a byla by nadbytečná právě z tohoto důvodu, že stanoviska jiných osob k uskutečněné stavbě již byla zohledněna ve stavebním povolení, jímž se stavebník musí řídit.

Účelu kolaudačního řízení a otázky účastenství vlastníků sousedních nemovitostí v něm se podrobně věnoval rovněž Ústavní soud ve skutkově obdobné věci v usnesení ze dne 27.9.2005 sp.zn. I.ÚS 376/02, na který soud odkazuje. Ústavní soud považuje za ústavně konformní skutečnost, že vlastník sousední nemovitosti není účastníkem kolaudačního řízení s tím, že tento vlastník má svá práva hájit především v územním a stavebním řízení. Tento názor převzal zdejší soud i v rozhodování v předmětné věci. Stavební úřady jsou tu právě od toho, aby na dodržování zákonných a podzákonných stavebních předpisů dohlížely. Pokud by přesto byla zkolaudována stavba, která by vykazovala nedostatky, má vlastník sousední nemovitosti (což žalobce netvrdí) k dispozici jiné právní prostředky své ochrany např. dle občanského zákoníku (tvrzená náhrada škody). Žalobce nemůže úspěšně v žalobě proti kolaudačnímu souhlasu tvrdit, že byla jeho právní sféra zasažena postupem správního orgánu v předcházejícím řízení, jak se toho dovolává.

V dané věci je nutno zdůraznit, že práva žalobce byla dostatečně chráněna jeho účastenstvím v řízení o povolení stavby, svá práva žalobce v plné šíři uplatňoval jako účastník řízení o dodatečném povolení stavby, což vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5.12.2012 č.j. 31 A 84/2011-88, kterého se v žalobě žalobce zřejmě dovolával (odkaz na tvrzení, že ve věci je podána žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu Brno ze dne 14.11.2011 č.j. JMK 135819/2011. Citovaným rozsudkem byla žaloba zamítnuta.

Soud uvádí, že ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Proto nelze vytknout žalovanému, že na základě podané žádosti vydal kolaudační souhlas, když bylo vydáno dodatečné povolení stavby.

Bylo-li žalobci umožněno projednání věci před soudem na základě zásahové žaloby v řízení podle § 82 a násl. s.ř.s., pak je zapotřebí vycházet z toho, že předmětem této žaloby je kolaudační souhlas s užíváním stavby provedené podle dodatečného stavebního povolení ze dne 16.6.2011 č.j. MUPOD25188/2011, podle něhož šlo o vymezení účelu užívání stavby na základě stavebního povolení. Při místním šetření nebyly zjištěny závady bránící užívání stavby. Z odůvodnění kolaudačního souhlasu bylo zjištěno, že nebyl zjištěn rozpor se závaznými stanovisky dotčených orgánů k užívání stavby, její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Zásahová žaloba se tak mohla týkat pouze skutečností vztahujících se k tomuto vydanému kolaudačnímu souhlasu s užíváním stavby ze dne 28.12.2011.

V petitu žalobního návrhu se žalobce domáhá určení, že kolaudační souhlas ze dne 28.12.2011 č.j. MUPOD491/2011 byl vydán v rozporu s právními předpisy a je tedy nezákonný a stanovení povinnosti žalovanému odstranit závadný stav tím, že zruší kolaudační souhlas. Nedovolený zásah je zde popsán tak, že kolaudační souhlas byl vydán dříve než bylo

skončeno vodoprávní řízení o povolení vodního díla studny, jež měla zajišťovat hygienické předpoklady pro užívání stavby Informačního centra. Další neoprávněný zásah spatřuje žalobce v tom, že v souvislosti s vydáním kolaudačního souhlasu ke stavbě Informačního centra umožnil její zlegalizování, aniž by bylo skončeno řízení, ve kterém se žalobce domáhá rovněž zrušení dodatečného stavebního povolení a zabránit tak legalizaci staveb za využití ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona, neboť v souvislosti s těmito stavbami vznikají nevzhledné skládky, které pak musí žalobce na své vlastní náklady odstraňovat.

Podle názoru tohoto soudu bylo na žalobci argumentovat nezákonným zásahem právě ve vztahu k vydanému kolaudačnímu souhlasu, jenž byl předmětem původního řízení. Účelem vydaného souhlasu, které má představovat údajně nezákonný zásah bylo deklarovat soulad stavby s vydaným stavebním povolením. Kolaudační souhlas, jak vyplývá z ust. § 122 stavebního zákona je dokladem o povoleném účelu užívání stavby, předmětem je vymezení účelu užívání stavby v rámci stavebního povolení se závěrem místního šetření o nezjištění závad, které by bránily vymezenému účelu užívání stavby. V případě nepodstatných odchylek či zjištění nepodstatných závad umožňuje zákon postup podle § 121 stavebního zákona, když jsou vyznačeny v dokumentaci skutečného provedení stavby, takže je stavební úřad fakticky jen vezme na vědomí, aniž by bylo nutno dále formálně reagovat. V daném případě pak žalovaný konstatoval, že žádné závady bránící bezpečnému užívání stavby neshledal, stavba studny v době konání šetření byla dokončena a funkční a před vydáním kolaudačního souhlasu byl také na KHS JmK Břeclav doložen rozbor vody, tudíž nebyl žádný důvod, proč by užívání stavby zakázal a kolaudační souhlas nevydal. Soud také souhlasí s názorem žalovaného, že řízení o kolaudačním souhlasu a vodoprávní řízení jsou samostatná a nebrání, aby v jednotlivých řízeních, pokud splňují zákonné předpoklady, bylo rozhodnuto.

Pokud žalobce argumentuje správní žalobou proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 14.12.2011, která nebyla blíže specifikována, soud jen konstatuje, že byla podána proti samostatnému rozhodnutí a jak bylo shora uvedeno, bylo ve věci rozhodnuto rozsudkem KS Brno ze dne 5.12.2012čj. 31 A 84/2011-88 tak, že žaloba byla zamítnuta.

V postupu stavebního úřadu a vydání kolaudačního souhlasu s užíváním stavby, jak učinil stavební úřad v této věci, neshledal soud nezákonný zásah, neboť bylo postupováno v souladu se zákonem. S žalobcem uplatněnou argumentací z důvodů uvedených výše se soud neztotožnil, ani neshledal důvod zásah žalovaného označit za nezákonný a rozporný s právními předpisy, jak se žalobce domáhal. Za tohoto stavu věci soud žalobu v souladu s ustanovením § 87 odst. 7 s.r.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce z procesního hlediska nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Zároveň soud rozhodl o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení tak, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se

opírá o ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což v dané věci nenastalo.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. října 2013

JUDr. Jaroslava S k o u m a l o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová